

LỜI CHIA TAY GIỮA MƯA

PHẠM NGŨ YÊN

1.

Tiếng người đàn bà:

“Anh còn ở đó không?”

Tiếng người đàn ông:

“Còn... Sao?”

“Đi ra ngoài đường mùa này nhớ giữ ấm...”

“Thời tiết đang mát mẻ mà...”

“Nhưng anh lớn tuổi rồi... Hứa với em vậy đi”

“Hứa. Cúp phone nhe?”

“Còn phải hứa một điều nữa...”

“Ừ... Nói đi.”

“Mỗi buổi sáng nhớ uống một ly nước lọc. Đó là điều rất tốt cho cơ thể...”

“Ừm.”

“Bấy lâu nay anh có thường xuyên uống nước mỗi buổi sáng đâu? Nói yêu em mà không chịu làm theo điều em dặn mà nói yêu chỗ nào?”

“Anh ráng...”

“Hôn em đi.”

“Ừa, hôn...”

“Hôn ở đâu?”

“Mọi chỗ...”

“Hôn trên mắt cho em ngủ thôi...”

Anh chúc nàng ngủ ngon và sáng mai một ngày tốt lành. Giọng anh ngập ngừng.

“Đây không phải chỉ là một lời chúc thôi. Mà hàm chứa những lời tác động từ trái tim.”

Hình như người đàn ông của nàng đang giấu nàng một điều gì. Và nàng thì đang là một phụ nữ không còn trẻ trung. Đàn bà trưởng thành nhờ những tổn thương, chứ không phải vì năm tháng từng trải.

“Sao nghe giọng anh hơi lạ? Anh ân hận à?”

“Trong tình yêu, không có sự ân hận”. Anh nói.

“Có đó. Không những ân hận mà còn quá nhiều thương tổn nữa kia.”

“Anh không biết nhiều điều đâu. Nhưng có một điều anh biết chắc chắn, đó là anh yêu em.”

“Anh có biết em thích nhất những từ nào không?”

“Từ nào?”

“Âm áp và sự âu yếm...”

“Thì chúng ta đang có đầy thôi...”

“Xa như vậy mà có à?”

Có tiếng thở dài nơi đầu giường bên kia... Nhẹ thôi và chạm vào âm phách một cung đàn xưa. Nơi bốn bức tường và có nàng ngồi co ro nghe tiếng đời bung rạc.

“Ngay cả yêu bản thân mình, cũng trở thành việc rất khó...” Nàng nói.

Cuộc điện đàm trái nghịch thời gian. Bên anh là ngày trong khi nơi nàng là đêm.

Nàng nói, mùa này, Việt Nam thật lạ. Buổi sáng có nắng hanh hao mà lạnh. Người ta túa ra đường mang hồ thêm áo ấm và chờ nghe giá rét thổi trên da thịt. Buổi chiều lại thêm cơn mưa bất chợt có những sợi mềm lay lắt...

Không biết nàng đang làm gì lúc này. Đang ngồi trước computer nhìn lên màn hình và kéo con chuột lên xuống. Hay đang nằm trên giường ôm gối ôm quen thuộc và trùm mền kín mít?

“Anh. Hỏi anh cái này nè?”

“Gì?”

“Bao giờ thì anh ly dị với Sương Phố?”

Một câu nói vừa phải, không lên xuống cung bậc, nhưng thật sự làm anh nhói đau. Sự nhói đau dù cố không muốn nghĩ hay chạm đến. Vì hễ chạm là lại đau.

Chắc phải khó khăn nàng mới nói lên điều đó. Và phải khó khăn lắm anh mới đè nén một trái tim đang chông chênh, bất an...

“Cho anh một thời gian đi... Sương Phố đang có vấn đề sức khỏe...”

“Anh muốn em đứng bên ngoài tình yêu này đến bao giờ?”

“Em không đứng ngoài mà em đang tham dự...”

“Có một lúc em thấy hết còn hứng thú làm người yêu của anh...”

“Đừng như vậy. Em yêu anh, mà Sương Phố đang cần anh...”

“Anh và em đều trưởng thành. Chúng ta cần dừng cảm để đối mặt, chứ không cần sự yếu mềm chạy trốn.”

Anh nhớ ngày anh quen Hạ Hiền là một ngày tháng mười một ở NewYork cách đây 1 năm.

Lúc đó nàng đang có 3 tháng du lịch Hoa Kỳ và điểm dừng chân đầu tiên là Washington D.C. Từ những chuyến viếng thăm tòa nhà quan trọng nhất nước Mỹ là điện Capitol đường Independence Ave, đến những di tích lịch sử như Washington Monument, Tidal Basin (tháp Bút Chì, BEP (nhà in tiền)... ngay cả việc thả bộ dưới những cây anh đào đang mùa chết khô hai bên bờ sông Potomac, rồi những lần bắt Metro về Virginia... Maryland...

Còn anh từ Việt Nam trở về khi nghe tin Sương Phố nằm nhà thương. Chuyến bay vô tình mang hai trái tim chưa từng đập với nhau một lần, nhưng tình yêu đã nói với nhau lời quen thuộc.

Không biết nàng có còn nhớ bao nhiêu cái thành phố chật ních xe cộ và san sát những nhà cao tầng. Nhưng anh thì vẫn nhớ. Vì đó là một nơi ghi dấu kỷ niệm đẹp nhưng nhuộm màu đen tối. Nơi mà không ai bảo ai đều trượt chân ngã xuống đời nhau. Cùng gối đầu trên cánh tay nhau và gọi tên những tháng ngày rách nát.

Thành phố sục sùi khóc những lá phong thay nhau rụng như mưa trên đường chiều mịt mù. Chỉ cần một chiếc thô dù mới đổi màu, cũng đủ lấp vữa một vết thương.

Cái thành phố trưởng thành cùng với lịch sử vàng son của Mỹ từ trên máy bay nhìn xuống đã làm nàng mê hoặc.

Những giải mây trắng như bông gòn xếp chồng lên nhau nằm yên dưới hai cánh màu trắng xám. Thành phố trên cao nhìn xuống như một bàn cờ, trên đó xe cộ, nhà cửa như những quân cờ ngổn ngang chưa kịp thu dọn.

Thành phố New York luôn đông nghẹt người. Các tài xế taxi luôn lách tài tình giữa những làn đường. Đa số khách vắng lai mới đến New York lần đầu khó lòng tìm ra chỗ đậu xe. Những mái nhà ngất ngưỡng che khuất ánh nắng mặt trời và người ta đi dưới lòng đường đầy bóng mát. Ai đó nói rằng tắc đất là tắc vàng, thành phố này đang nói lên chính xác điều đó.

New York, giống như Chicago, thành phố không có ban đêm. Ánh điện thay cho ánh sáng mặt trời. Anh không biết người ở đâu ra mà lúc nào cũng thấy nối đuôi từng hàng. Những ngọn đèn xanh đỏ liên tục lóe sáng trên những giao lộ. Những hành lang sâu tím giống như miệng những quái vật nuốt chửng từng đám bộ hành. Đứng trên cao nhìn xuống, con người không khác một đàn kiến đủ màu tấp tểnh chạy tìm thức ăn.

Người ta đi trong gió lạnh buổi mai và hai tay thủ trong túi áo. Vài người khác cầm trong tay ly cà phê. Vài người cầm dù. Nơi những tam cấp dẫn xuống trạm xe điện ngầm, những tấm biển quảng cáo cho những quán ăn, những hộp đèn có nhạc sống bay phất phới. Vượt khỏi tầm nhìn, là khu Time Square, và khu Manhattan lộng lẫy, nơi nhộn nhịp nhất và nói lên rõ ràng nhất cái diện mạo đời sống của New York. Tại đây có đủ mọi quán xá, tiệm buôn, những rạp hát, những quán cà phê lộ thiên nhìn ra đường. Thực khách xếp hàng rông rảnh trước những tiệm bán Pizza và tiệm bán mì sợi làm theo kiểu Ý Đại Lợi. Họ cầm món ăn trong tay và đứng ăn, trong khi chờ đợi xe buýt hay taxi. Vừa ăn, vừa uống vừa nói cười. Tại đây cũng có chỗ đậu xuống của Thiên Thần và cũng có chỗ dừng chân của Quỷ. Có những con đường dẫn đến nơi thờ phượng Chúa đồng thời có những hành lang u uất quanh co, dẫn đến khu ăn chơi, xối xả bia bọt. Có diễn thuyết buổi sáng mai và buổi chiều xuống đường biểu tình. Có những cô gái hở hang như chưa từng biết qua áo quần vải vóc. Có những người đồng tính thoạt nhìn tưởng người mẫu. Cũng có những chủ nhân Do Thái đội mũ úp màu đen. Họ vào ra ngân hàng với bộ ria xồm xàm cùng veston trịnh trọng. Mọi thứ trộn lẫn, dằng xé, như một bối cảnh từ một phim trường hoang tưởng. Mọi thứ đan nhập vào

nhau và tỏa lan một mùi vị, một màu sắc riêng biệt làm nên thành phố lớn và đông dân nhứt nước Mỹ.

New York còn có những con đường mà người lái xe chỉ sai một đường lane là không biết chạy về đâu. Có những nhịp cầu vòng vo nối liền với New Jersey bên kia. Có tượng Nữ Thần Tự Do nhìn xuống vịnh Hudson và những chuyến phà chở khách. Có tòa nhà ghi dấu quá khứ những bước chân đầu tiên của người tị nạn. Nơi đó trưng bày hình ảnh các rương gỗ đựng vật dụng, quần áo mang theo trên chuyến hải hành. Những kỷ vật mang nỗi ngậm ngùi nước mắt.

Đường phố nơi đây dường như chật chội hơn những nơi anh từng ghé qua. Hay phố xá đan kín làm cho người ta mang cảm giác tù túng. Thị dân cũng không giống với thị dân ở một vài thành phố khác, như Houston, Dallas chẳng hạn. Rất ít khi thấy họ đứng nói chuyện bên đường, hay vồn vã. Họ đi qua không muốn nhìn thấy nhau, làm lui. Anh nghĩ thầm, nếu như vậy thì làm sao để hai trái tim có thể san sẻ một hơi ấm nào đó, dù chỉ cảm thông?

Vậy mà, nơi căn tiền phòng của ngôi nhà trọ có tên Courtyard Marriot, ở góc đường 43 và đường số 7 đã ghi nhận một mối quan hệ không tên gọi- không có lời thuyết minh. Như một chỗ giao nhau của tình yêu và bội phản. Trước khi chờ một bình minh để theo đoàn du lịch về một thành phố khác, Hạ Hiền đã gọi điện cho anh. Cú phone làm tan vỡ lấm lem những cuộc đời trong sáng.

Đoạn đường ngắn nhưng phải mất nhiều phút anh mới đến được nơi của nàng. Tán dù nhiều màu dường như muốn nghiêng ngã theo chiều gió. Những chiếc bàn tưởng nằm lán ra đường, nhưng không phải vậy. Người chủ quán cố tình trang trí để người qua đường thấy quán mang một vẻ luộm thuộm nhưng đầy nghệ sĩ tính, mang phong cách tiệm cà phê khu St-Germain hay Paris chẳng hạn. Những chiếc bàn tròn tạo nên bởi những thanh sắt uốn cong dành cho hai người ngồi, nhìn ra một bến taxi. Buổi tối tràn trề không khí rét ngọt của mùa xuân. Và sự mới mẻ trong lòng làm anh cảm giác đang trưởng thành chớ không phải già nua. Đâu đây, gió thổi mơn man như lời truy điệu bài tình ca rất mật.

Đêm tháng giêng của miền Đông Bắc Mỹ lạnh đủ để hai cơ thể không từ chối gần gũi nhau. Cả hai đều buông thả và không ai muốn kiểm soát cảm xúc. Mùi dâu pha trộn với mùi mật ong trên môi nàng cùng với mùi Rhum trên môi anh quyện vào nhau. Không có khoảnh khắc nào để nói lên đủ cái thế giới này là của ai và sự hồn nhiên của nàng cũng trở thành sự bí ẩn của người khác. Anh nhớ khi ấy, Hạ Hiền nói, giữa hai nụ hôn.

“Đàn ông món lạ nào đối với họ cũng ngon. Và càng chỉ muốn thêm chớ không muốn dừng lại...”

Dưới chiếc rèm cửa đang ngậy ngát những khám phá ngày tháng giêng, đêm ướt át như chưa từng biết qua những mùa khô tạnh.

Sáng mai, sẽ có một người đàn ông tự dẫn vật khi trở về gia đình. Những màu hoa bên đường ra phi trường không còn hơn hờ tươi xanh, mà tái tím như màu môi tuyệt vọng.

2.

Quán ăn nằm bên góc đường số 2 và Trinity của Austin, có tên rất ngộ là Café Blue. Quán khai trương từ mùa thu năm rồi. Cà phê là một phần nhỏ của thực đơn. Hải sản và rượu mới là chủ yếu. Món hào sống vắt chanh, ăn và uống cùng Margarita có

thường xuyên mỗi tối.

Sương Phố phải đứng một hồi lâu cho quen thuộc với bóng tối. Mọi quán ăn có bia bọt đều bài trí giống như một ngôi nhà dưới âm phủ. Nàng vừa từ ngoài đường bước vào, xém vấp ở ngạch cửa, may mà nàng đi dép.

“Xin lỗi.” Nàng nói.

“Cô ngồi đâu?” Người phục vụ cúi mình.

“Không, để tôi ngồi ở quầy rượu cũng được... Tôi có hẹn một người.”

Nàng tiến đến kéo ghế ngồi xuống. Không cần máy lạnh cũng nghe lạnh ủa về đâu đó.

Hình như khi qua 40 tuổi, người đàn bà miễn nhiễm với những lời tán tỉnh. Nàng không cần một lời khen hay một vòng tay đưa ra để dẫn nàng bước xuống một tam cấp. Mà nàng thì đã gần 50. Bao lâu nữa nàng mới bắt đầu chạm môi để nhả nha thưởng thức một nỗi buồn?

Hôm qua, có người đòi chia tay với nàng. Người đàn ông nào cũng vừa muốn ôm sự ấm áp về mình, vừa muốn mở cửa trái tim để đón nhận nhiều ngọn gió mới.

Từ bao giờ, nàng thân thiết những thói quen. Những điều quen thuộc đến nỗi nhàm chán. Nhưng đó là ngày hôm qua và quá khứ. Hôm nay, nàng đang chán ghét những điều đó. Những ảo tưởng và sự khờ dại sẽ được xóa hết. Những chiếc bóng cũng sẽ từ bỏ mình khi căn phòng không còn ánh sáng, hướng chỉ một người đàn ông bên cạnh?

Người bartender đẩy tờ thực đơn về phía nàng. Ngọn đèn trên trần phòng dọi xuống vàng xanh trong vắt như màu trắng đêm. Đủ cho nàng thấy rõ những gì trên khung giấy gấp đôi. Những món hải sản hấp dẫn nằm kề những thức uống đủ loại... Lúc nàng định kêu một cái gì để uống thì thấy anh bước vào.

Chiếc áo thun trông cổ màu hột gà và chiếc bê rê đen quen thuộc. Trông anh mệt mỏi dù thời gian mới mười một giờ sáng.

“Chào em. Tối qua anh không ngủ được.”

“Còn em thì ngủ thoải mái.” Sương Phố nói khi anh hôn phớt lên má nàng. Những cọng râu cạo bỏ sót trong lúc vội vã của anh làm nàng nhột.

“Anh gọi món ăn giùm em đi.”

Nàng đẩy tờ giấy về phía anh. Tiếng nhạc đủ làm say sóng những trái tim và những lòng tàu. Bài “How Can I Tell Her” do Lobo hát, nghe như thuộc về một thế giới khác... Chỉ có sự hoang tưởng và hấp hối hòa quyện vào nhau. Chỉ có sự nguyên vẹn bao bọc và chở che trái tim vốn yếu mềm.

“Bản nhạc này làm anh nhớ đến một lần chúng ta đi ăn tối với nhau.”

“Lần cuối cùng chúng ta đi ăn với nhau là khi nào?”

“Ngày Thanksgiving năm 2016.”

“Vậy là hơn 2 năm rồi.”

“Lúc đó em mặc chiếc áo rất đẹp.”

“Anh vẫn thường nói vậy với bất cứ mọi người phụ nữ mà?” Nàng mai mỉa...

Giữa lưng chừng mặt bàn và những muống nĩa, bàn tay nàng trong tay anh. Những lời của anh vẫn nghe chân thành:

“Bác sĩ nói với em làm sao? Sức khỏe em vẫn OK chứ?”

“Làm sao OK được khi thịt da con người tiếp xúc với dao kéo?”

“Anh thấy em rất tự tin ở bản thân.”

“Chứ anh muốn em phải làm sao? Sau cái lời chia tay đó?”

“Anh rất tiếc.”

“Lời chia tay anh nói dễ dàng nhưng với em thì không dễ dàng ...”

“Anh hoàn toàn tôn trọng em. Và cho tới giờ phút tồi tệ này anh thấy vẫn yêu em như chưa từng được yêu.”

“Xém chút nữa anh đã làm em xiêu lòng.”

“Anh không ngừng suy nghĩ rằng 1 hay 2 hôm nữa anh sẽ đi và không bao giờ gặp lại em...”

“Sớm hay muộn gì cũng đến ngày đó”

“Anh trân trọng và biết ơn những ngày tháng đẹp mình có.”

“Em cũng vậy. Nhưng đâu cần phải khách sáo như vậy? Anh muốn làm một người rộng lượng chăng?”

Anh trả lời bằng một câu hỏi khác:

“Em thích loại bia nào?”

“Không quan trọng. Loại nào cũng ngon cả. Giống như tình yêu, lúc nhận và lúc cho đi.”

“Có đúng sự dừng dưng là kết quả đau đớn của tình cảm?”

“Đó là sự dịu dàng với bản thân.”

“Em nghĩ, cứ để mọi chuyện qua đi. Hãy xem chia tay giống như tỉnh dậy sau một ác mộng.”

“Anh chỉ sợ em đau khổ và đang đau yếu.”

“Khi đàn ông phản bội, đừng bao giờ dùng nước mắt để níu kéo.” Nàng nói và quấn lại chiếc khăn choàng trên vai. Một vạt vòng qua lưng và vạt kia che trước ngực. Vết thương vừa mới mổ cách đây nửa năm đã trở thành một vết mờ. Như một ảo ảnh...

“Là phụ nữ, nên học cách chấp nhận. Em đang như vậy đó.”

“Người ta có thể quên rất nhiều điều, nhưng tình đầu thì không thể.”

Từ quán ăn bước ra ngoài, mưa đang rất hột. Tháng này mà có mưa giông. Trời tối. Các cửa tiệm vừa sáng đèn.

Anh nắm tay đưa nàng bước qua một vũng nước. Qua một tiệm bán phone di động của người Mỹ và một cửa tiệm Dollar General (tiệm bán đồ một đồng). Phía sau con đường là một hành lang nối với nhà kho. Những hình vẽ bằng sơn xịt trên tường, ghi nhận sự bất mãn vô cớ. Không khí ngậy ngất mùi dục vọng. Có vài người đang quần quít, không phải tránh mưa mà vì môi miệng bỗng dưng thêm muốn nhau.

(Tuần rồi còn nằm trong vòng tay nhau, vẫn là một ngày mưa, nhưng Sương Phố cảm nhận sự ấm áp. Mặc cho ngày mai sẽ như thế nào. Mặc cho những gào thét của con tim rằng đừng yêu nhau... đừng yêu nhau... và đừng làm khổ nhau nữa...)

Anh chiêm thuốc. Khói bay tỏa ngang mắt nàng. Có màu nào buồn hơn như vậy?

Anh biết những ngày tới sự cô đơn cũng chật trên đôi mắt đó. Thật ra đàn bà yêu và buồn giống nhau. Và anh thấy rõ ràng là phụ nữ đẹp hơn sau khi chia tay...

“Anh không thể chia sẻ cuộc sống với em. Có gì quá đáng hay không?”

“Em không giận anh...”

Như vậy. Anh và nàng chia tay bên ngoài quán ăn ồn ào, ướt át.

3.

Căn nhà nàng sửa lại cách đây nhiều năm, từ ngày chồng qua đời. Mấy đứa con gái có gia đình ở riêng, cùng trong một thành phố. Lâu lâu tụi nó trở về làm sống động những thước không khí đang im ắng, rồi đi.

Có một thời nàng không muốn tu bổ vì có nhiều nguyên nhân, trong đó có sự chán nản. Đêm rạc ròi tiếng nhánh lá quét trên mái nhà. Những ánh điện từ ngọn đèn đường

khiêu vũ trên balcon.

Tiếng gió rít róng từ một cơn bão kéo theo những tiếng đòi lạnh căm, hốt hoảng. Tiếng mưa trâm lảng nhưng hồi hả làm sao? Mọi âm thanh đều tác động lên giác ngủ muộn ngoại trừ tiếng gõ của trái tim.

Vậy mà người đàn bà đó đã tự mở toang cánh cửa lòng của mình sau nhiều tháng dài, nhiều năm dài để thu vào một hồn bão rớt?

Người đàn ông từ bên kia đại dương, từ những mối tình liêu xiêu không đậm mùi hạnh phúc trở về đòi cưới nàng. Bây giờ anh đang ngồi trước chiếc bàn ăn bằng đá hoa cương giả, một bình hoa không biết đã thay nước rồi hay chưa. Chiếc bếp sạch bong và chậu rửa chén cũng trông trơn. Có ai lắng nghe được điều gì sau những ánh mắt, như muốn nói mà không thể?

"Người ta nói hạnh phúc không chịu nói..."

Anh mở lời. Và tiếp:

"Anh sẽ nói dối nếu nói rằng trong một thời gian dài như vậy anh không nhớ đến em..."

"Đâu đủ dài nếu tính từ ngày em đi chơi ở New York?"

"Anh đang thích sự yên tĩnh trong ngôi nhà của em."

"Cho nên tiếng chuông cửa làm em chơi với. Đáng lẽ em không mở cửa vì anh không gọi trước..."

"Em bảo anh phải làm sao khi anh chỉ có một thời gian ngắn để thu xếp và cả vé máy bay anh cũng mới biết mình thực sự sở hữu từ hôm qua."

Người đàn bà nồng cháy một thời, nhưng tình yêu là thay đổi. Hạ Hiền nghĩ thầm. Mỗi ngày trôi qua, đầy nàng và anh thêm khoảng cách. Trong nỗi thỉnh lạng đáng sợ của lòng, bao lần nàng nhìn lại bóng mình trên tường.

"Cho anh nói với em lời cầu hôn nhé."

"Sương Phổ thì sao? Đừng vội vàng làm người đàn ông phụ bạc?"

Qua vai anh, nàng thấy nỗi buồn bay quần quanh trên tường. Trên những khung ảnh có nàng trong đó. (Nàng đang nhìn xuống và cười. Người chụp chân dung cho nàng nắm bắt được nụ cười hiếm hoi và rạng rỡ làm sao).

"Sương Phổ đã có một cuộc sống khác không cần anh. Nàng chỉ cần gia đình của nàng và sùng bái những tiếng cười của trẻ thơ. Trong khi anh không đáp ứng được điều đó..."

Một thời gian dài cả hai người đều không ai nói với nhau...

"Cho anh lập lại lời cầu hôn với em?"

"Có lẽ em thích sống một mình..."

"Không ai thích sống như vậy cả."

Hạ Hiền đi vòng sau lưng anh. Khung cửa sáng và khu vườn bên ngoài. Có những cây hoa mười giờ và cúc vạn thọ đang ra hoa. Còn bao nhiêu ngày nữa hết tháng giêng và thời tiết đang chuyển mùa đợt Tết.

Những luống rau ít oi phơi phơi màu xanh. Góc sân, chậu mai tứ quý có vài nụ dự báo nở kịp vài ngày tới.

Không lẽ, chấm dứt một tình yêu dễ dàng đến như vậy?

"Chuyện gì đã xảy ra?"

"Anh thử đoán xem?"

"Em không nói những lời khó chịu trong 6 phút rồi..."

"Ừ..."

"Chúng ta sinh ra để cho nhau... Từng gặp nhau và đáng được hạnh phúc."

“Hãy quên nó đi...”

“Anh không quên được.”

“Anh đã từng làm vậy.”

“Tình yêu là điều quan trọng nhất. Đừng quên điều đó. Đó là thứ duy nhất cứu rỗi nhân loại.”

“Nhưng em đã suy nghĩ và những gì chúng ta cho nhau, không hẳn là tình yêu.”

Nàng quay mặt nhìn anh. Không tránh né.

“Em đã bỏ mười năm chăm sóc những ham muốn của em. Nhưng có một lúc em khổ sở khi đối diện với nó.”

“Em đã hứa đi cùng anh đến tận cuối con đường.”

“Nhưng chúng ta chẳng nói rõ nơi đâu là cuối con đường. Giới hạn của chúng ta khác nhau và em dừng lại... Hãy trả mọi thứ về nơi bắt đầu.”

Người đàn ông đứng lên. Hối tiếc một chút vì đã trở về...

“Em đã để lý trí làm tổn thương trái tim... Và anh không biết chiếc nhẫn anh mua phải trao lại cho ai?”

“Anh hãy trao lại nó cho Sương Phố. Hay một người nào khác, xứng đáng.”

“Ngay cả với em, cũng vậy?”

“Vâng. Không nhất thiết phải tặng quà cho em đâu. Chúng ta muốn già đi cùng nhau, mà không được.”

“Em có thể cho anh hi vọng không?”

“Anh có trọn quyền mà.”

“Người ta có thể hi vọng mà không có niềm tin. Nhưng anh không thể tin mà không có hi vọng. Anh vẫn yêu em được không?”

“Trong tình yêu của chúng ta, những thứ mà anh cho em, lúc nào cũng là những thứ mà anh muốn cho... Anh chưa bao giờ để tâm rằng đó liệu có phải là thứ em muốn có hay không?”

“Cho anh nắm tay em.” Anh nói khi ra đến tận cửa. Bỗng nghe tiếng mưa đầu đó trên mái nhà. Rồi mưa. Mưa...

Nàng đưa tay cho anh nắm.

“Anh đi về bình an nhé. Coi như chưa từng xuất hiện ở đây.”

Anh đứng bần thần trên bậc thềm loáng thoáng nước. Mưa không nhiều nhưng đủ làm chùng những bước chân. Người đàn bà đứng thấp hơn anh nên chuyện khoác chiếc áo mưa lên vai anh là điều khó khăn. Anh nhìn xuống chiếc ngực cong tròn mọng mị sau làn áo mỏng. Để chừng bờ ngực đó trẻ hơn tuổi thật đến mười năm...

Anh nghe nàng nói:

“Có lần em thích được anh ôm và hôn trên mắt em cho em ngủ... Ôi, cái tuổi của em. Điên cuồng, mơ mộng, khờ dại. Bây giờ em xóa bỏ hết...”

“Em thật hoàn hảo.” Anh nói nhưng không tin lời mình nói... “Nhưng còn có một vòng tay ôm vào ban đêm thì sao?”

“Em chỉ muốn tìm một người đồng hành sẽ chia mà không cần phải ràng buộc... Điều em muốn chỉ là tình nhân của ai đó. Trình bày hoa, làm bánh, nấu ăn và ngồi chờ... Và tắt nến... Và ngã trên một chiếc giường êm ái... Trọn vẹn yêu và yêu... Không muốn làm người thứ hai chỉ vì sự nhõng nhẽo bất thường của người đàn bà thứ nhất...”

Phạm Ngũ Yên